

Нѣма какво да казваме, че нашиятъ човѣкъ, вмѣсто да говори излишни думи, изржкоплѣскалъ на Чобановата комбинация и се тутакси завърналъ въ Букурецъ. Слѣдъ четири дни, въ тъмна една нощъ, когато спала и земята и небето, една тайфа отъ петъ души, между които и Филипъ Тотю, водени отъ нашия човѣкъ, нахлула въ Кжмпина, подбрала съ себе си докторътъ и заминали за къмъ Карпатитѣ. Криво-лѣво, хайката прѣкращила една ограда на манастиря, но се изпрѣчила прѣдъ втора, по-ниска. Минали първата, никаква мжнотия не срѣцнали да прѣскокнатъ и втората. Но тука попаднали съ двата крака въ капана. Чобановъ „провѣрилъ“ донесението за състоянието на каситѣ, но забравилъ да направи и една топографическа снимка. Манастирътъ билъ ограденъ съ двѣ-три паралелни стѣни, и хитритѣ калугери, които, както изглежда, не еднажъ и дважъ ще да сж яли хайдушка попара, напускали между първата и втората цѣло стадо кучета, едно отъ друго по-зли. — „Че какви сж тие прѣпятствия, сшушукалъ Ботйовъ: гаче ли всичкитѣ дяволи сж се прѣвърнали тая нощъ на кучета“. Но докато да се разправятъ нашитѣ хайдути съ първия некултивиранъ неприятель, върху главитѣ имъ зели да фучатъ куршуми. Кучешкиятъ необикновенъ лай разбудилъ цѣлата манастирска прислуга, която тичнала съ зарѣзани пушки върху нощнитѣ нападатели.

Нито нагорѣ, нито надолѣ.

— Чешки краката ми да бѣха изсѣхнали, само въ тая бѣля да не бѣхъ влизалъ, извикалъ Кьосето.

— Въ рѣката всички! — далъ команда нашиятъ поетъ, който и прѣдъ смъртъта не губилъ присѣствие на духътъ.

Отъ хайдути на злато, тайфата се прѣвърнала на неволни рибари: двама по двама, уловени здраво за ржцѣ, нагазили тѣ до гуша въ дълбоката рѣка, която цѣпила манастирския дворъ на двѣ, и тѣй могли да